

Arrest

nr. 156 644 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pasjtoe van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Safid Sang (district Mohammad Agha, provincie Logar). U verklaart geboren te zijn in 1994. Volgens uw verklaringen werd uw vader door zijn drie stiefbroers die deel uitmaken van de taliban bedreigd omdat hij bij één van de buitenlandse organisaties werkte. Dezelfde personen eisten ook dat uw vader zijn oudste zoon, u, afstond aan de taliban om mee te vechten. Uw vader weigerde beide verzoeken van zijn stiefbroers. Op een dag werd hij vermoord op de weg terug van het werk. Twee dagen na de moord op uw vader verhuisde u samen met uw moeder, broers en zussen naar uw oom in

Jalalabad. Uw moeder en oom beslisten dat u het land moest verlaten. Vijf dagen na de moord op uw vader vertrok u vanuit het huis van uw oom in Jalalabad. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Drie maanden na uw vertrek kwam u aan in België waar u een eerste asielaanvraag indiende op 7 juni 2011.

Op 13 december 2012 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal achtte uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven niet geloofwaardig en oordeelde dat u bovendien over een redelijk intern beschermingsalternatief beschikte in Jalalabad. U tekende op 14 januari 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV oordeelde op 7 mei 2013 op haar beurt dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen en u over een veilig intern vluchtalternatief beschikte.

Na de weigering van uw asielverzoek in België reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u op 28 mei 2014 werd aangehouden door de politie. Toen u daarop asiel aanvroeg bleek dat u dit reeds eerder in België had gedaan en werd de overname van uw asielverzoek gevraagd. U werd op 6 juni 2014 vrijgelaten en dook onder. Op 31 december 2014 werd u een tweede keer opgepakt en de overname werd nog eens gevraagd. Op 28 januari 2015 trok u uw asielaanvraag in. U was bang teruggestuurd te worden naar Afghanistan en reisde terug naar België op 4 mei 2015 waar u de volgende een tweede asielaanvraag indiende.

U verklaart dat uw problemen in Afghanistan nog altijd zeer actueel zijn en dat uw achtergebleven familie nog steeds dezelfde problemen kent. Bovendien verklaart u als minderjarige hier in België aangekomen te zijn en dat het leven in België uw mentaliteit en gedachtegang volledig veranderde. U zou daarom niet terug kunnen naar Afghanistan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een werkcertificaat op naam van H.H.K. bij FINCA voor, een contract bij FINCA, een jobaanbiedingsbrief (job offer letter), een enveloppe, bewijzen van tussenkomst in uw zaak in het Verenigd Koninkrijk en een aantal documenten van uw asieldossier in het Verenigd Koninkrijk neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw tweede asielverzoek onder meer baseert op feiten die u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde. U verwijst naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende met uw stiefmoeder die uw vader vermoordde omdat hij voor een organisatie werkte en eisten dat u voor de Taliban zou werken.

Er moet in dit verband vooreerst worden gesteld dat uw beweringen dat uw vader vermoord werd omwille van zijn werk voor een buitenlandse organisatie en dat u problemen zou kennen met uw ooms zowel door het Commissariaat-generaal als door de RvV ongeloofwaardig werden bevonden. Logischerwijze kan er dan ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen tenzij er elementen zouden worden aangebracht die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien deze elementen ten tijde van de eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen. U brengt in het kader van uw tweede asielverzoek echter geen dergelijke argumenten aan.

Met betrekking tot de nieuwe stukken die u in het kader van uw tweede asielverzoek ter ondersteuning van uw beweringen over deze problemen voorlegt moet vooreerst worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Bovendien zijn er bijkomende elementen die er op wijzen dat de voorgelegde documenten in verband met de job van uw vader niet authentiek zijn. Hoewel u verklaart dat de documenten origineel zijn blijken de stempels op de jobaanbieding en het contract overduidelijk gekopieerd te zijn. Het arbeidscontract dat u voorlegt, vermeldt bovendien dat het een versie van juni 2007 betreft. Uit het document blijkt echter ook dat het reeds in januari 2005 zou zijn ondertekend door uw vader en 'de country recruitment director'. Dat het contract twee jaar voor het opstellen ervan zou zijn ondertekend is totaal onaannemelijk. Ten slotte kan opgemerkt worden dat in het contract en de jobaanbiedingsbrief duidelijk staat dat het om een job als Security Guard Supervisor gaat, dit in tegenstelling tot het werkcertificaat waarin wordt vermeld dat het om een job als Security Guard ging. Deze vaststellingen halen de bewijswaarde van de documenten volledig onderuit. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de

nieuwe stukken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader op geen enkele manier herstellen. Bovendien kon u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag niets vertellen over de baan die uw vader had. U kon niet vertellen wat hij deed, waar hij dit deed, bij welke organisatie hij dit deed en hoelang hij daar werkte (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 14-15).

De betrouwbaarheid van de stukken wordt tenslotte ondergraven door de vaststelling dat u deze documenten pas naar aanleiding van uw tweede asielverzoek in België voorlegde terwijl deze volgens uw verklaringen altijd in het huis van uw oom lagen. Uw verklaring dat uw oom analfabeet was en niet wist dat dit belangrijk was, is op zich niet aannemelijk. U verklaarde immers eerder dat u reeds vroeg om documenten van het werk van uw vader maar dat er geen waren (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 15).

De enveloppe toont aan dat iemand een brief stuurde vanuit Jalalabad maar houdt geen enkel verband met de door u aangehaalde risico bij terugkeer naar uw land van herkomst zodat deze uw beweringen hierover niet ondersteunt.

Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat u er in het kader van uw tweede asielverzoek niet in slaagt de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen met uw ooms wordt integendeel bijkomend ondergraven door uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Gevraagd naar de naam S.N.E. verklaart u dat dit de jongste oom is van de drie ooms waarmee u problemen had. U verklaart dat hij E. heet omdat dat zijn stam is. Hij zou een van de stiefbroers van uw vader zijn (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 15). Ook van M.W.E. verklaart u dat dit een van uw ooms is waarmee u problemen had (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 4 en CGVS, dd. 27 november 2012, p. 19). Het is echter onverklaarbaar waarom u met dezelfde personen die u zouden bedreigd hebben een vriendschapsrelatie zou onderhouden op Facebook. U verklaart dat er veel mensen zijn met dezelfde naam en dat er niemand van uw familie op Facebook zit (CGVS dd. 18 juni 2015, p. 16). S.N. stond echter ook als familie, nl. als oom, aangeduid in uw profiel. De verklaring dat u iedereen oom of broer noemt maar dat dit niet hoeft te duiden op een familie of bloedband, is niet overtuigend (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 17). Het is ook opmerkelijk dat u deze informatie na uw interview bij het CGVS dd. 18 juni 2015 verwijderde en u de naam van uw profiel veranderde naar A.K..

Verder verklaart u bij uw tweede asielaanvraag dat uw ooms u wilden inschakelen als spion bij een overheidsdienst (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 9). Dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen bij het CGVS dd. 27 november 2012 waarin u verklaarde dat u getraind zou worden om te kunnen vechten tegen de buitenlanders (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 19). In uw tweede asielaanvraag verklaarde u ook dat ze u zouden willen inschakelen als spion omdat u een beetje gestudeerd had (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 9). Dit is uiterst merkwaardig daar u in uw eerste asielaanvraag volhield te kunnen lezen noch schrijven omdat uw school, waar uw vijf jaar naartoe ging, van bedenkelijke kwaliteit was (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 8). Deze tegenstellingen in uw verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de redenen waarom u het land diende te ontvluchten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn namelijk de problemen die uw achtergebleven familieleden zouden hebben gekend met uw belagers (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 7).

Concluderend kan er worden gesteld dat de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielverzoek aanbracht niet van aard zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde, stelt u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek bij terugkeer problemen te vrezen omwille van uw gewijzigde levensstijl. Dit is volgens uw verklaringen het gevolg van uw leven in de Belgische maatschappij. U volgde immers een integratiecursus en ging naar school (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 6). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u niet in vrijheid te kunnen leven (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 6 en p. 12). U verwijst in dit kader naar het dragen van T-shirts en jeansbroeken en de mogelijkheid om uw baard en haar te kunnen knippen. Met betrekking tot de problemen die u zou kennen indien u uw levensstijl in België zou handhaven in Afghanistan stelt u echter als gevolg hiervan geen echt grote problemen te zullen kennen en voornamelijk de veiligheidssituatie in Afghanistan en uw ooms te vrezen (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 12 en 13). Op basis van deze verklaringen moet worden gesteld dat de u gevreesde vervolging als een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt kan worden aanzien. Evenmin kan de door u aangehaalde vrees worden gelijkgesteld met 'onmenselijke of vernederende behandeling' zoals gespecificeerd door artikel 3 E.V.R.M. en artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen laten toe te concluderen dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

De documenten uit het Verenigd Koninkrijk als bewijs dat u in het Verenigd Koninkrijk woonde veranderen niets aan deze conclusie aangezien ze geen enkel verband houden met de door u aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel

is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kaboel naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U verklaart dat uw familie sinds uw vertrek in 2011 woonachtig is bij uw oom in Jalalabad. Uw oom zou als boer werkzaam zijn en de hele familie onderhouden (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 4). U zou er ook een aantal dagen verbleven hebben (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 17). Uw familie zou bovendien nog gronden bezitten waar een andere boer op werkt (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 9). Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet terug kon naar Jalalabad omdat u er problemen zou hebben met uw ooms en dat uw ooms ook in Jalalabad zouden zijn langsgesproken (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw ooms gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker "lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen". Mensen die niet willen samenwerken met de taliban, worden erdoor vervolgd. Indien men wel met de taliban zou samenwerken, loopt men het risico vervolgd te worden door de autoriteiten. Men zit volgens verzoeker "tussen twee hete vuren". Verzoeker wijst erop dat zijn afkomst niet wordt betwist door verweerder.

Onder verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR voert verzoeker aan dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid dient te worden beoordeeld en dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het

vluchtelingenstatuut. Hij stelt dat, in een geest van rechtvaardigheid en begrip, rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Hij wijst erop dat hij afkomstig is van de provincie Logar, waar geweld op grote schaal voorkomt door de strijd tussen de overheid en de taliban en dus een hoge graad van mensenrechtenschendingen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij minderjarig was tijdens de gebeurtenissen en ongeschoold (analfabeet). *“Men merkt dit ook wanneer men spreekt met verzoeker. Het is zeer moeilijk verzoeker iets te laten begrijpen. Verzoeker komt hier alleen toe, kan niet lezen of schrijven, wordt geconfronteerd met een andere cultuur,... Deze elementen maken het heel moeilijk. Het was voor verzoeker ook de eerste keer dat hij dergelijke ervaring had met name: er worden hem concrete vragen gesteld waar hij concreet dient op te antwoorden. Verzoeker heeft dit voorheen nog nooit moeten doen en vindt dit een raar concept.”* Verder blijft hij erbij te zijn bedreigd geweest door de taliban. Hij stelt zijn uiterste best te hebben gedaan om hiervan nieuwe documenten neer te leggen. Hij is ervan overtuigd dat het authentieke documenten betreffen. Hij wijst erop dat de contactgegevens van de organisatie vermeld staan, zodat gemakkelijk contact kan worden opgenomen om alles te controleren. Hij was er niet van op de hoogte dat de documenten zich bij zijn oom bevonden. Hij stelt dat zijn vader blijkbaar te veel angst had om deze documenten zelf bij hem thuis te bewaren, zodat hij ze overhandigde aan verzoekers oom. Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft hij gegronde redenen om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen, zo meent hij. Hij blijft tevens bij zijn verklaringen dat er geen familieleden met hem bevriend zijn op Facebook. De door verweerder genoemde personen zijn vrienden en geen familie. M.W. is een vriend in Saoedi-Arabië en S.N. woont in Pakistan. Hij wijst erop dat zijn mentaliteit en gedachten na een verblijf van vier jaar in Europa totaal veranderd zijn, waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort. Hij verwijst naar drie rapporten en een arrest van de Raad. Hij stelt dat hij zijn levensstijl van hier niet zal kunnen verder zetten en dat het in Afghanistan ondenkbaar is om met Westerse kledij rond te lopen. Hij zal zich opnieuw moeten aanpassen aan een enorm conservatieve cultuur waarbij niet veel recht op vrijheid bestaat. Hij stelt nooit dezelfde lansen tot onderwijs en ontplooiing te zullen krijgen als hier. Verzoeker voelt dit aan als een stap achteruit in zijn leven.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker staat het vast dat hij geboren is in het dorp Safid Sang in de provincie Logar. Onder verwijzing naar een nota van verweerder van februari 2010 stelt hij dat verweerder deze regio nog steeds beschouwt als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Hij meent dat verweerder hem niet zomaar kan terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Jalalabad. Simpelweg stellen dat hij bij zijn oom en moeder terecht kan, is onvoldoende volgens hem. Hij stelt dat zijn moeder *“niet dezelfde problemen kan hebben daar zij een vrouw is en men normaal gezien de vrouwen anders behandelt en meer met rust laat”*. Hij stelt tevens dat zijn oom hem niet in huis wilt nemen. Zijn oom is gehuwd en heeft zelf twee kinderen en hij kan het zich niet veroorloven om zijn eigen gezin in gevaar te brengen. Verzoeker meent dat het belangrijk is na te gaan welke opvangmogelijkheden er voor hem voorhanden zijn en wat de huidige situatie/levensomstandigheden voor hem zijn in Jalalabad en in zijn geboortedorp. Hij wijst erop dat zijn moeder zelf afhankelijk is van haar broer en hem dient te gehoorzamen om zeker te zijn over haar onderhoud en onderkomen, hetgeen al zeer triestig is volgens verzoeker. Hij meent dat in de bestreden beslissing nergens is terug te vinden wat de kansen zijn voor een jonge analfabeet om werk te vinden op de arbeidsmarkt. Hij heeft geen vrienden in Jalalabad en kan niet bij zijn oom verblijven, zodat hij zich afvraagt hoe hij dan een woning moet huren bij aankomst in Jalalabad.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Zelfs al zou het aantal slachtoffers in Jalalabad gedaald of ‘gering’ zijn, men spreekt hier over mensenlevens. Dit betekent dat zelfs één per jaar er één teveel is. Hoe kan men spreken over ‘gering’, in dergelijke context?!”* Zelfs indien men stelt dat burgers niet direct gevisieerd worden, zij worden er steeds bij betrokken en zijn de grootste slachtoffers!!!” Hij wijst erop dat de weg Kabul-Jalalabad gekend is als één van de gevaarlijkste wegen ter wereld omwille van de talrijk accidenten. Hij vraagt zich ook af hoe hij zonder geld van Kabul naar Jalalabad moet reizen. *“En als het daarenboven nog eens sneeuwt is de weg sowieso gesloten en dient verzoeker dan nog maar wat langer rond te dolen in de straten van Kabul waar hij lustig het slachtoffer kan worden van bendes of terroristen.”*

Tevens stelt verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP zal worden. Het ontbreken van een

“overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen, niet beschouwd worden als “terugkeerders” en voor de Afghaanse overheid niet bestaan. Bijgevolg zal hij worden blootgesteld aan het geweld en de gewapende groeperingen en aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Het is onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt hem ontzegd, hetgeen blijkt uit objectieve informatie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee artikelen over de weg tussen Kabul en Jalalabad (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekers verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij zijn eerste asielaanvraag in het arrest nummer 102 602 van 7 mei 2013 als volgt werd weergegeven:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals gewijzigd door artikel, 1 § 2 van het protocol van 31 januari 1967 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bij de beoordeling hiervan dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. Mensen die niet willen samenwerken met de taliban worden door de taliban vervolgd. Indien men wel met hen zou samenwerken loopt men het risico vervolgd te worden door de autoriteiten. Men zit dus tussen twee hete vuren. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaatvluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker is afkomstig van de provincie Logar, die gekend is voor het geweld op grote schaal en geteisterd wordt door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Er dient te worden opgemerkt dat rekening moet gehouden worden met het feit dat verzoeker minderjarig was op het moment van zijn gehoor en ongeschoold is. Het is dan ook zeer moeilijk om verzoeker iets te laten begrijpen. Verzoeker is hier alleen toegekomen, kan niet lezen of schrijven en wordt geconfronteerd met een andere cultuur. Er werden verzoeker concrete vragen gesteld waar hij concreet dient op te antwoorden. Verzoeker heeft dit voorheen nooit moeten doen en vindt dit een raar concept. Verzoeker werd bedreigd door de taliban omwille van het feit dat zijn vader werkzaam was voor een buitenlandse organisatie en door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om te vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit. In de cultuur van verzoeker is het niet de gewoonte om vragen te stellen aan de vader. De informatie waarover verzoeker beschikt heeft hij verkregen van zijn moeder. Verzoeker heeft niet het recht hierover verdere vragen te stellen of zelf naar informatie te vragen. Bijgevolg weet verzoeker niet exact hoe alles verliep. Na het ontvangen van de negatieve beslissing heeft verzoeker contact gehad met zijn familie. Zij wisten hem te vertellen dat zij zelfs in Jalalabad bedreigingen ontvangen van onbekende mensen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De Raad wijst erop dat voormeld arrest van 7 mei 2013 kracht van gewijsde heeft. In zoverre verzoekers verweer in het kader van onderhavig beroep hetzelfde is als zijn verweer van zijn beroep in het kader van zijn eerste asielaanvraag, werd dit door de Raad reeds beoordeeld. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag bijbracht, voert hij aan dat het authentieke documenten betreffen en wijst hij erop dat de contactgegevens van de organisatie vermeld staan zodat gemakkelijk met hen contact kan worden opgenomen om alles te controleren. Vooreerst dient erop gewezen dat het niet aan verweerder of de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat, omwille van de hoge graad van corruptie, valse Afghaanse documenten gemakkelijk te bekomen zijn, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten sterk relativeert. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bovendien zijn er bijkomende elementen die er op wijzen dat de voorgelegde documenten in verband met de job van uw vader niet authentiek zijn. Hoewel u verklaart dat de documenten origineel zijn blijken de stempels op de jobaanbieding en het contract overduidelijk gekopieerd te zijn. Het arbeidscontract dat u voorlegt, vermeldt bovendien dat het een versie van juni 2007 betreft. Uit het document blijkt echter ook dat het reeds in januari 2005 zou zijn ondertekend door uw vader en 'de country recruitment director'. Dat het contract twee jaar voor het opstellen ervan zou zijn ondertekend is totaal onaannemelijk. Ten slotte kan opgemerkt worden dat in het contract en de jobaanbiedingsbrief duidelijk staat dat het om een job als Security Guard Supervisor gaat, dit in tegenstelling tot het werkcertificaat waarin wordt vermeld dat het om een job als Security Guard ging. Deze vaststellingen halen de bewijswaarde van de documenten volledig onderuit. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de nieuwe stukken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader op geen enkele manier herstellen. Bovendien kon u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag niets vertellen over de baan die uw vader had. U kon niet vertellen wat hij deed, waar hij dit deed, bij welke organisatie hij dit deed en hoelang hij daar werkte (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 14-15).

De betrouwbaarheid van de stukken wordt tenslotte ondergraven door de vaststelling dat u deze documenten pas naar aanleiding van uw tweede asielverzoek in België voorlegde terwijl deze volgens uw verklaringen altijd in het huis van uw oom lagen. Uw verklaring dat uw oom analfabeet was en niet wist dat dit belangrijk was, is op zich niet aannemelijk. U verklaarde immers eerder dat u reeds vroeg om documenten van het werk van uw vader maar dat er geen waren (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 15).

De enveloppe toont aan dat iemand een brief stuurde vanuit Jalalabad maar houdt geen enkel verband met de door u aangehaalde risico bij terugkeer naar uw land van herkomst zodat deze uw beweringen hierover niet ondersteunt.

[...]

De documenten uit het Verenigd Koninkrijk als bewijs dat u in het Verenigd Koninkrijk woonde veranderen niets aan deze conclusie aangezien ze geen enkel verband houden met de door u aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij niet op de hoogte was van het feit dat deze documenten zich bij zijn oom bevonden en dat zijn vader ze aan zijn oom overhandigde uit angst. Op welke manier deze opmerkingen de pertinente en concrete motieven in de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien.

Betreffende de opmerkingen over zijn Facebookaccount, blijft verzoeker bij zijn verklaringen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal, zijn echter geen dienstig verweer. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt: *“De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen met uw ooms wordt integendeel bijkomend ondergraven door uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag.*

Gevraagd naar de naam S.N.E. verklaart u dat dit de jongste oom is van de drie ooms waarmee u problemen had. U verklaart dat hij E. heet omdat dat zijn stam is. Hij zou een van de stiefbroers van uw vader zijn (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 15). Ook van M.W.E. verklaart u dat dit een van uw ooms is waarmee u problemen had (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 4 en CGVS, dd. 27 november 2012, p. 19). Het is echter onverklaarbaar waarom u met dezelfde personen die u zouden bedreigd hebben een vriendschapsrelatie zou onderhouden op Facebook. U verklaart dat er veel mensen zijn met dezelfde naam en dat er niemand van uw familie op Facebook zit (CGVS dd. 18 juni 2015, p. 16). S.N. stond echter ook als familie, nl. als oom, aangeduid in uw profiel. De verklaring dat u iedereen oom of broer noemt maar dat dit niet hoeft te duiden op een familie of bloedband, is niet overtuigend (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 17). Het is ook opmerkelijk dat u deze informatie na uw interview bij het CGVS dd. 18 juni 2015 verwijderde en u de naam van uw profiel veranderde naar A.K..”

Aangaande zijn bewering dat hij gedurende zijn vierjarig verblijf in Europa te verwesterd is om te kunnen terugkeren naar Afghanistan, verwijst hij naar een aantal rapporten. Deze rapporten bevatten echter slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

“Naast de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde, stelt u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek bij terugkeer problemen te vrezen omwille van uw gewijzigde levensstijl. Dit is volgens uw verklaringen het gevolg van uw leven in de Belgische maatschappij. U volgde immers een integratiecursus en ging naar school (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 6). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u niet in vrijheid te kunnen leven (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 6 en p. 12). U verwijst in dit kader naar het dragen van T-shirts en jeansbroeken en de mogelijkheid om uw baard en haar te kunnen knippen. Met betrekking tot de problemen die u zou kennen indien u uw levensstijl in België zou handhaven in Afghanistan stelt u echter als gevolg hiervan geen echt grote problemen te zullen kennen en voornamelijk de veiligheidssituatie in Afghanistan en uw ooms te vrezen (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 12 en 13). Op basis van deze verklaringen moet worden gesteld dat de u gevreesde vervolging als een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt kan worden aanzien. Evenmin kan de door u aangehaalde vrees worden gelijkgesteld met ‘onmenselijke of vernederende behandeling’ zoals gespecificeerd door artikel 3 E.V.R.M. en artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

“Verder verklaart u bij uw tweede asielaanvraag dat uw ooms u wilden inschakelen als spion bij een overheidsdienst (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 9). Dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen bij het CGVS dd. 27 november 2012 waarin u verklaarde dat u getraind zou worden om te kunnen vechten tegen de buitenlanders (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 19). In uw tweede asielaanvraag verklaarde u ook dat ze u zouden willen inschakelen als spion omdat u een beetje gestudeerd had (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 9). Dit is uiterst merkwaardig daar u in uw eerste asielaanvraag volhield te kunnen lezen noch schrijven omdat uw school, waar uw vijf jaar naartoe ging, van bedenkelijke kwaliteit was (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 8). Deze tegenstellingen in uw verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de redenen waarom u het land diende te ontvluchten.”

Deze motivering wordt dan ook als vaststaand beschouwd.

Rekening houdend met het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is

van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kaboel naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U verklaart dat uw familie sinds uw vertrek in 2011 woonachtig is bij uw oom in Jalalabad. Uw oom zou als boer werkzaam zijn en de hele familie onderhouden (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 4). U zou er ook een aantal dagen verbleven hebben (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 17). Uw familie zou bovendien nog gronden bezitten waar een andere boer op werkt (CGVS, dd. 27 november 2012, p. 9). Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet terug kon naar Jalalabad omdat u er problemen zou hebben met uw ooms en dat uw ooms ook in Jalalabad zouden zijn langsgesproken (CGVS, dd. 18 juni 2015, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw ooms gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

De Raad wijst erop dat verzoekers verweer bij zijn beroep in het kader van zijn eerste asielaanvraag in het arrest nummer 102 602 van 7 mei 2013, dat kracht van gewijsde heeft, als volgt werd weergegeven:

"In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De geboorteplaats van verzoeker, het dorp Safid Sang in de provincie Logar, wordt niet in twijfel getrokken. Deze regio wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwd als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Uit een artikel, verschenen in november 2012 en toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat Logar in handen komt van de taliban en zij er dus meer macht uitoefenen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt al te gemakkelijk dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven, daar hij er een zogezegd netwerk, zijn moeder en oom, heeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient echter te motiveren waarom het voor verzoeker mogelijk is zich in Jalalabad te vestigen. Simpelweg stellen dat hij bij zijn oom en moeder terecht kan is onvoldoende. Er dient vooreerst rekening gehouden te worden met het feit dat de moeder van verzoeker als vrouw niet dezelfde problemen kan hebben omdat men vrouwen anders behandelt en meer met rust laat. Daarnaast zullen mensen snel te weten komen dat verzoeker daar verblijft, zodat de oom en zijn gezin problemen zullen krijgen. De oom zal verzoeker dus niet in huis willen nemen, anders had hij dit gedaan en verzoeker niet naar Europa gestuurd. Zoals reeds vermeld heeft verzoeker recent vernomen dat onbekenden in de buurt van de oom navraag zijn komen doen over hem. Ten slotte blijkt uit verschillende krantenartikelen dat er in 2012 nog te veel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad en de veiligheidssituatie er dus zeker niet optimaal is. Het is niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk gevisieerd wordt, dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Verzoeker verwijst met

betrekking tot de subsidiaire bescherming ook naar zijn argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

De Raad wijst er nogmaals op dat voormeld arrest van 7 mei 2013 kracht van gewijsde heeft. In zoverre verzoekers verweer in het kader van onderhavig beroep hetzelfde is als zijn verweer van zijn beroep in het kader van zijn eerste asielaanvraag, werd dit door de Raad reeds beoordeeld. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verder dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*" (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. De artikelen over de weg van Kabul naar Jalalabad (verzoekschrift, stuk 3) bevestigen enkel dat op deze weg veel ongevallen gebeuren, maar niet dat deze weg gevaarlijk zou zijn ten gevolge van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat betreft eventuele sneeuwval blijkt er bovendien uit dat de weg dan enkele uren afgesloten wordt en niet meer dagen, zoals verzoeker lijkt te suggereren.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER